

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1104/2022
28.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Јелене Ивановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Добривоје Тасић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2891/21 од 08.10.2021. године, у седници одржаној 28.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2891/21 од 08.10.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 385/20 од 22.01.2021. године и одбија захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 385/20 од 22.01.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име неисплаћене накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, за период од 15.05.2007. до 15.05.2010. године, исплати износ од 540.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.05.2010. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 255.200,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2891/21 од 08.10.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му, за период од 15.05.2007. до 15.05.2010. године, на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада исплати износ од 540.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.05.2010. године до исплате, као и захтев тужиоца да се обавезе тужена да

тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 255.200,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног парничног поступка у износу од 12.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, на основу чл. 403. и 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију, са захтевом за накнаду трошкова за састав тог одговора.

С обзиром да је ревизија тужиоца дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, то није било потребе да се о истој одлучује применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене и решењем тужене .. број ../2007 од 03.05.2007. године премештен је са 15.05.2007. године на радно место полицајац (УОСЛ), у ПС ..., ПУ за град Београд. Почев од 16.02.2000. године тужилац има пријављено боравиште у ..., у Улици ... број ..., због чега је од 15.05.2007. године, када је премештен у ПС ..., морао да путује на релацији ... – Београд, ради обављања послова свог радног места. Тужилац се захтевима од 29.01.2009. године, 28.02.2010. године, 04.10.2010. године, 05.11.2010. године, 01.12.2010. године и 28.12.2010. године, обраћао туженој са молбом за исплату трошкова превоза за долазак и одлазак са рада на релацији ... – Београд, у висини цене превозне карте у јавном међуградском превозу, уз приложене потврде о цени аутобуске карте. Ови захтеви су од стране ПС ... прослеђени ПУ за град Београд, Управи за логистику под бројем ../09 од 18.02.2009. године, ради заузимања става и давања мишљења поводом захтева тужиоца. Решењем 01 број ... од 08.12.2011. године тужена је усвојила захтев тужиоца за исплату трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада и одредила да се тужиоцу исплате трошкови превоза за септембар 2010. године у износу од 16.120,00 динара. Тужена је тужиоцу за мај 2011. године исплатила трошкове превоза у износу од 8.400,00 динара, за јун 2011. године у износу од 18.200,00 динара, за јул 2011. године у износу од 11.200,00 динара, за септембар 2011. године у износу од 29.400,00 динара, што укупно износи 67.200,00 динара, док му за август 2011. године нису исплаћени трошкови превоза. Висина тужбеног захтева је утврђена из налаза судског вештака економско-финансијске струке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби члана 118. став 1. тачка 1) Закона о раду, члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, члана 37. Закона о платама државних службеника и

намештеника и члана 15. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, усвојио тужбени захтев тужиоца као основан.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене закључио супротно, односно да тужиоцу за утужени период од 15.05.2007. до 15.05.2010. године ова накнада не припада, јер тужилац до закључења главне расправе пред првостепеним судом није предочио доказе да се писаним путем обраћао старешини органа ради остваривања права на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за наведени период, нити то произлази из писаних захтева у списима, па тужилац није доказао да постоји основ грађанскоправне одговорности тужене, а самим тим и чињенични основ за примену одредбе члана 172. у вези члана 154. став 1. Закона о облигационим односима. Сагласно томе, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је у побијаној пресуди погрешно примењено материјално право.

Одредбом члана 118. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 61/06), било је прописано да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном превозу.

Чланом 37. ст. 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06), прописано је, између осталог, да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, а услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују се уредбом Владе.

Одредбом члана 15. Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима и изабраних, односно постављених лица („Службени гласник РС“, број 95/2005), која је важила до 29.09.2007. године, било је предвиђено да за коришћење превоза за долазак на рад и одлазак са рада исплаћује се накнада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Чланом 2. став 1. тачка 1) Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 98/07) предвиђено је да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, а чланом 3. исте да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Имајући у виду наведене прописе и утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд налази да тужилац има право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у утуженом периоду, при чему претходно обраћање туженој ради исплате не представља разлог за ускраћивање накнаде. Висина накнаде која припада тужиоцу на име трошкова превоза утврђена је на основу налаза и мишљења вештака финансијске струке, према цени карте у међуградском превозу о присуству тужиоца на раду.

Дакле, супротно ставу израженом у побијаној пресуди, Закон о платама државних службеника и намештеника и наведене Уредбе, прописују обавезу послодавца да запосленима накнади трошкове за долазак на рад и одлазак са рада, која није условљена подношењем захтева за исплату тих трошкова туженој.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић